

Газета Західної конференції
Церкви Адвентистів сьомого дня

№153

серпень 2018

ГОЛОС НАДІЇ

Особливий проект табору «Пісочний» с. 3

Допомога важкохворим с. 4

«Африка, як вона є» с. 5-6

Дитяча сторінка с. 7

Подорож у часі на «Барвінку» с. 2

Тема номера.

Віталій Мелесь

Подорож у часі на «Барвінку»

В мальовничому куточку природи, на території бази відпочинку «Барвінок» вже вкотре проходять євангельські програми. І це літо не було винятком. З 25 липня по 5 серпня 100 відпочиваючих мали змогу відвідати це чудове місце, де кожен міг отримати не тільки величезний заряд енергії з краси природи, яка сама по собі розповідає про велич нашого Творця, а й духовно збагатитися з духовних лекцій проповідника Андрія Шамрая.

Кожен день розпочинався з духовного натхнення і молитов. А далі, що не менш важливо, всі мали змогу фізично зміцнитися через ранкову зарядку і, звичайно ж, смачними корисними сніданками, обідами і вечерьми, які з любов'ю готували команда поварів під чітким керівництвом Михайла Спасюка та Марії Поп. До того ж, усі мали змогу отримати практичні поради щодо фізичного здоров'я від лікаря Людмили Барабаш.

Але найважливіше - це духовне здоров'я, яке кожен учасник міг зміцнити через вивчення Святого Письма з тематичних лекцій Андрія Олександровича. Кожного разу слухачі мали можливість здійснювати уявну подорож в часі до різних історичних подій і місць в минулому. Відчути себе пасажиром Титаніка, чи жителем Помпеї під час вивер-

ження вулкану, а, можливо, відчути себе великим завойовником, як Олександр Македонський, чи пройти останній шлях поруч з Христом до Голгофи. А також усі знайшли відповідь на питання, що найбільше цікавило: що ж очікує нас в майбутньому? А ще кожен замислився над іншим питанням: а що мені робити сьогодні? Більш точніше дослідити почуту тему усі мали змогу у шести невеличких групах з пасторами-наставниками. Була також і сьома група, яка складалася з дітей, що прикрашала вечори сценками та своїм співом. Як результат духовної праці, 12 душ прийняли рішення покаятись і охреститись, що й стало кульмінацією цієї програми.

Звичайно, це свято не пройшло без атаки і нападів сатани та його ангелів, які намагались усіма силами перешкоджали обряду хрещення. Але, не зважаючи ні на що, хрещення відбувалось під спів хору, який приїхав підтримати і прикрасити цей особливий день із львівської другої громади. Спочатку 9 душ заключили завіт з Господом, а ввечері перед заходом сонця учасники табору знову стояли на тому ж березі озера, де вранці з криками їх проводжали місцеві жителі, і раділи, оскільки ще 3 душі уклали завіт з Богом.

Фото: Роберт Біро

Сергій Шпак, Світлана Савіна

Особливий проект табору «Пісочний»

Ось уже 19 років табір «Пісочний» розставляє свої намети поблизу якогось гарного озера. Кожного року сюди з'їжджається молодь з усієї України. Гарно провести час, відпочити, познайомитися з новими друзями (табірна команда до цих пір не може дорахуватися скільки людей утворили сім'ї завдяки знайомствам на таборі), почути настанови від чудових спікерів, укласти заповіт з Господом і т.д. Можна лиш уявити, як впливає цей табір на життя молодих людей.

Коли тільки започатковувався цей проект, директор табору Демчина Микола постійно налаштовував молодь не тільки на відпочинок, але й на служіння Богові і людям. На той час (початок 2000-х), коли табір був невеликим, кожного року вся молодь присвячувала один день для виходу в найближчі села з продажом християнської літератури.

Табір ріс і цей метод служіння важко було втілювати в інших умовах, тому табірна команда розробляла інші методи для служіння. Робили благодійні концерти в найближчих районних центрах, прибирали навколишні пляжі, завдяки чому вибудували гарні відносини з місцевою владою.

Цього року табірна команда підготувала новий проект - «Канікулярна школа». Ідея керівників табору була наступною: за 10 днів сформувати команду з відпочиваючих і відправити в громаду смт Маневичі для проведення канікулярної школи. Було багато переживань, чи відгукнуться молоді люди присвятити ще 10 днів свого часу, але вже для служіння Богові. Подяка Богові, що

ближче до закінчення табору ми вже мали повноцінну команду.

Але диявол не спить. Тому з об'єктивних причин громада Маневич не змогла прийняти цей проект у себе в місті, хоча дуже хотіла. Тому в такому екстремному порядку було перенесено проект до Ковельської другої громади, яка з задоволенням відгукнулася і активно допомогла.

За п'ятницю і суботній вечір було пророблено колосальний обсяг роботи, адже потрібно було обрати і опрацювати програму, роздрукувати афіши і їх розклеїти, закупити необхідний інвентар, приготувати зал до приходу дітей і т.д.

І Бог дарував нам в перший день стільки дітей, скільки ми були готові прийняти, а саме 17. Далі ця цифра зростала і досягла 62 дітей, які з великим задоволенням відвідували цю школу.

Програма канікулярної школи складалася з біблійних уроків, загальнотабірних ігор, невеликих снєків (солодощів із соком) і різних спеціалізацій, серед яких були кулінарія, рукоділля, вузли, спортивні ігри, картини з піску, музика, косоплетіння та ін. День починався і закінчувався загальною програмою, де ведучі разом із дітьми подорожували морями і зустрічалися із біблійними героями.

В наступну суботу після закінчення школи ми запросили дітей і батьків на вечірнє служіння, де показали на фото, чим займалися діти протягом цілого тижня. Прийшло багато дітей і чотири мами. В кінці діти отримали невеликі подаруночки і солодкий стіл та пообіцяли, що на зимових канікулах обов'язково

знову відвідають канікулярну школу.

Особлива подяка Богові за те, що не тільки додавав нових дітей кожного дня, а й працівників у команду.

В наш час ми маємо багато можливостей, щоб здійснювати служіння серед дітей. Все більше батьків довіряють своїх чад церковним громадам, тому ми маємо можливість демонструвати характер Христа через свою поведінку і серце, наповнене любов'ю.

Наступного року табір «Пісочний» планує також провести подібний проект, тому всі бажаючі можуть заздалегідь запланувати час не тільки для відпочинку, але й для служінні Богові.

P.S. Цього року «Пісочний» запустив також «Pisochny_challenge» для всіх тих, хто був на таборі, і відгукнувся до заклик не просто жити, а змінювати своє життя. Було запропоновано кинути собі виклик і до 1 грудня (наступна загальнотабірна зустріч) здійснити 25 пунктів, які розділені на 5 категорій, де потрібно найбільша реформа у нашому житті: сім'я, здоров'я, особистий розвиток, церква та соціальне служіння. Молодь спробує змінити себе або своє відношення до багатьох речей, в тому числі і служіння. Тому, якщо бачите, що комусь з них потрібна допомога (хтось, можливо, шукає молитовного партнера, чи компанію, щоб щоранку бігати), не зволікайте, допоможіть і тим самим виконаєте слова Ісуса: «Чого тільки вчинили ви одному з найменших братів Моїх цих, те Мені ви вчинили!».

Виконуючи місію

Олександр Резніков

Допомога важкохворим

Ось вже більше як рік Церква адвентистів сьомого дня «Верхня Горниця», що у Львові, звершує місійне служіння для хворих в Лікарні швидкої допомоги. Коли місцеві члени громади задалися питанням: яку саме соціальну допомогу ми могли би надавати людям, що нас оточують, відповідь була продиктована географічним розташуванням (Будинок молитви знаходиться в 300 м від найбільшої лікарні Львова).

Перші виходи були невпевненими, ми не знали, як шукати хворих, яких дійсно ніхто не відвідує, і яким нікому допомогти. Також тоді ніхто не знав, чи будемо мати стабільну фінансову базу для підтримки такого служіння.

Але в Господа цей план був давно прописаним. Ще відтоді, коли Він дозволив цій молодій, щойно утвореній громаді проводити свої богослужіння в непристосованому приміщенні. Треба було лише Йому

довіритись і зробити перший крок. І Господь послав нас до людей, яким дійсно не було кому допомогти. Одним з таким став Віктор, безхатченко (на фото знизу), який потрапив до лікарні з обмороженням кінцівок. З Віктором у нас склалися справжні дружні відносини. Він 2 роки поспіль відвідував богослужіння, спільні обіди, часто проводив разом з нами цілі суботи. Через щирість братів і сестер відчував Божу любов, багато чого навчився, хоча доводилося йому вести нелегку боротьбу зі шкідливими звичками. Не зважаючи на складні життєві обставини, Віктор був досить позитивною людиною, часто відмовлявся від фінансової допомоги, бо, за його словами, усе необхідне має. На жаль, Віктор помер від зараження крові. Однак ми віримо, що Господь пам'ятає кожну душу, що щиро шукає Його.

На сьогоднішній день Церква завдяки жертвості небайдужих

братів і сестер звершує щомісячні виходи до лікарні з метою знайти нужденних хворих, підтримати їх матеріально та духовно. Сума одноразової допомоги складає 1000 грн. За цей час з Божою допомогою нам вдалось допомогти більше як 12 пацієнтам, налагодити дружні стосунки не тільки з хворими, а й з медперсоналом, який тепер також активно сприяє цьому служінню.

Запрошуємо всіх бажаючих підтримати благодійну ініціативу «Допомога важкохворим» у першу чергу своїми молитвами, а також пожертвуваннями. Ми знаємо і переконуємось кожного разу, що добрий Господь бажає і здатний зцілити навіть найбільш зранену душу, та віримо: кожна молитва, кожна «лепта» буде помножена Ним і принесе розраду для багатьох страждених.

Нехай Господь благословить вас.

На місійних полях

Ігор Савченко, Олександр Антонюк

“Африка, як вона є”

4 серпня 2018 року в Луцькому драматичному театрі ім. Шевченка Василь Стойка презентував благодійну програму «Африка, як вона є». Де він розповів і показав, що спонукувало його кардинально змінити своє життя і віддати себе на служіння людям. В залі були присутні близько 600 чоловік з трьох місцевих громад, брати і сестри з області та району, а також запрошені друзі. Зустріч складалася з двох частин: урочисте ранкове богослужіння, і ввечері – благодійний концерт, де були зібрані кошти на лікування місцевої маленької дівчинки Стонь Анастасії. Підтримати це бажання прийшли і представники влади Луцька та району: Поліщук Ігор та Бас Ірина. З присутніх з Василем Стойкою познайомили ведучі заходу: обласний пастор Володимир Мелись та пастор першої луцької громади Віктор Власюк. Далі мотиваційний спікер і місіонер сам взяв слово і відкрив завісу свого особистого життя.

Народився він на Закарпатті, але свій перший бізнесовий шлях починав саме у Луцьку. Жив в непрості радянські часи, однак виріс у віруючій адвентистській родині. «Хоч я і любив свою церкву, але хрещення прийняв у євангельських християн баптистів. Тоді мені це здавалося правильним рішенням» - ділився своїми спогадами місіонер. - Але з часом не втримався і там. Отримавши престижну професію юриста, оселився в Чехії та, на

жаль, почав вести світський спосіб життя. Далеко відійшов від Бога і від людських проблем. Але задоволення світу не принесли очікуваної радості, порожнеча в серці болісно посилювалася. Тоді, щоб врятуватися від нудьги, я вирішив займатися тим, що було найбільш до вподоби: подорожувати і фотографувати. Від Аляски до Аргентини, від Китаю до Португалії - усе відкривалося перед допитливим оком. І щоразу на черговому рейсі хтось молився перед польотом. Усе це трохи відживляло мою душу, а одного разу декілька зустрічей заставили замислитись ще серйозніше”. Коли людина відмовляється покоритися Богу за добрих часів, Бог посилає хворобу, щоб зупинити її на злому шляху. Так сталося й у житті Василя Стойка. Йому довелося пережити 25 операцій, діагноз: злоякісна пухлина головного мозку, вирок лікарів, що йому залишилось жити 2 тижні. Декілька років коштовного лікування, спад у бізнесі мало не зламали хист до життя. Та змінювати спосіб життя він не квапився. Переломним став 2008 рік, коли Василь познайомився зі служителем Адвентистської церкви. Клініки Швейцарії, Америки, неймовірні гроші, вкладені в лікування, результату не дали. А оздоровчий центр “Наш дім” змінив його життя. Василь почав життя за новими принципами й разом з дружиною уклав заповіт з Богом, прийнявши водне

хрещення у церкві Адвентистів сьогодні.

Віра змінила не тільки спосіб життя Василя і його дружини Ольги, але й відношення до життя, до потреб і страждань інших людей. Василь вирішив допомагати жителям Африки, континенту, де він ще не був ні разу. У 2010 році Василь Стойка разом з Дмитром Вікторовичем Зубковим поїхав до Африки. Василь згадує: «Перша поїздка була на Мадагаскар, друга поїздка – Уганда. Протягом трьох тижнів ми опікувалися однією школою. Ця школа була в селі, там було близько 200-250 дітей. Нам сказали, що у цих дітей немає ні батька, ні матері. Сказали, що у них немає будівлі, й вони живуть усі в лісі, і всі вони хворі на СНІД. Але ADRA, яка допомагає дітям по всьому світі, допомагає їм із їжею. Вони навчаються в школі, але в тій, що побудували із дощок, які раніше використовували для ящиків. І я зрозумів, що ми можемо зробити для цих дітей щось краще. Ми почали своїми силами будувати школу. І я пообіцяв Богу, що скільки буде моїх сил, стільки буду їхати в ці далекі країни Африки».

Уже вісім років поспіль Василь відвідує Африканський континент. Зазвичай, це віддалені від цивілізації невеликі міста, де немає елементарних санітарних умов, готелів, доріг, шкіл для дітей, лікарень. Багатобожний світ, де дотепер приносять жертви ідолам і поклоняються померлим родичам.

На місійних полях

Ігор Савченко, Олександр Антонюк

“Африка, як вона є”

На хрещення приходили і бувші чаклуни, і вбивці, і керівники держави”.

«Тільки Бог може змінити Африку!» - сказав на зустрічі пастор Бруно. Бруно - по-

свячений друг і перекладач Василя Стойки, який 23 роки провів на служінні тепер вже в Україні. Цьому чоловікові є що сказати і навчити нас, людей ХХІ сторіччя, які часто жаліються на свої дрібні проблеми. Василь вдячний за жертвне служіння і нашому молодому талановитому хірургу Вадиму Коржосу, який у спекотних умовах рятував життя чорношкірих друзів. Безмежно вдячний братам Дмитру Зубкову та В'ячеславу Дем'яну, які власним прикладом допомогли знайти дорогу назад до Бога. Тепер уже відомий місіонер відзначив, що цього усього не було б, якби не його бабуся та мама, що змалку прививали Божі принципи та читали Біблію.

На ранковому служінні прозвучав заклик, щоб усі, хто відчуває, в який час ми живемо, і усвідомлює швидке друге повернення нашого Господа, зміг хоч трішки послужити в справі спасіння людей. Запросили приєднатися небайдужих до цієї непростой але цікавої, благословен-

ної справи в Африці. І, слава Богу, на сцену вийшли кілька десятків людей, які вирішили у майбутньому долучитися до служіння людям Африки. Брати звершили молитву подяки і просили Божого благословіння у цій справі.

Наступна, вечірня, частина зустрічі була урочистим продовженням програми. Атмосферу неба допомогли відчути християнські гурти. Акорди надії та радості у Господі навівали яскраві «Nota Heaven» та талановиті хористи першої луцької громади під керівництвом Гаспарової Людмили та Антонюка Бориса. Прикрашав вечір та піднімав людям настрої духовий оркестр під керівництвом Чирука Олександра з Пожарок. При виході усі бажаючі могли отримати в подарунок на згадку поліграфічну продукцію від Василя Стойки та духовну літературу від організаторів.

Особливе молитовне прохання за життя та здоров'я дівчинки Анастасії, яка у віці трошки більше року пережила крововилив мозку, та її родини підніс керівник Західної конференції брат Василь Чопик. Спільними зусиллями на зустрічі було зібрано кошти на лікування і реабілітацію дівчинки. Але найбільшим подарунком стало відчуття близькості один до одного і бажання служити ближнім, як заповідав наш Господь!

(Продовження)

Не маючи спеціальної освіти, він проводить біблійні програми та розповідає про Ісуса. Будує школи, церкви, колодязі, бо в Африці дефіцит питної води. Відвідує місця позбавлення волі й дарує надію у найвіддаленіших куточках континенту. Він навчає прибирати за собою сміття, чистити зуби, мити руки, робити цеглу з глини і потім будувати з неї будівлі шкіл чи лікарень. Часто з собою він бере лікарів, які прямо на місці, без усяких умов проводять лікування хворих і навіть роблять операції. Василь розповідає, що у його практиці був випадок, коли під час програми прямо на сцені африканка народила дитину.

“Люди дивувались, - ділиться місіонер, - коли ми їм проводили воду, бо це було відповіддю на їхні багаторічні потреби. Незабаром почали приходити сотні, а потім і тисячі африканців, які із захопленням слухали як Даниїл тлумачив сон цареві. Були в нас і свої історії.

**Строительство школ
• На •
Мадагаскаре**

Соняшник

- Привіт, Сонечку! – радісно привітався молоденький Помідор, щойно прокинувшись. - Привіт, друзі помідори! О, а це ще хто? – здивувався він, побачивши біля себе маленький паросток. – Ще тільки бур'янів тут не вистачало! Скоріше б господарка виполола його, поки він мене не заглушив.

За декілька днів господарка прополола грядки з помідорами, звільнивши їх від бур'янів, проте новий сусід помідора залишився на місці. І більше того, він так швидко і стрімко ріс, що став вищим за усі рослини на грядці.

І Помідор нарешті наважився познайомитися з тим, хто ріс з ним пліч-о-пліч:

- Ей, ти хто? – не приховуючи свого роздратування запитав він.

- Я – Соняшник, - лагідно відповів той.

- Соняшник?! – перелякався помідор. – Та ви ж ростете високи-ми аж до неба! Ти геть затулиш від мене сонце і забереш усю воду із землі! А мені ж потрібно, щоб мої плоди були соковитими і стиглими! І хто це додумався садити соняшники так близько до помідорної грядки?!

- Напевно, - спокійно відповів соняшник, - насінинка сама впала тут в землю, і я виріс. Але ти не хвилюйся, сонце настільки велике і щедре, що його світла вистачить усім. А води мені потрібно зовсім небагато. І ми усі принесемо свої щедри плоди. Я буду рости трохи вище і зовсім не буду тобі заважати.

- О ні, - не заспокоювався помідор, - твій стовбур уже такий товстий і міцний, а коріння проникає так глибоко! А що ж буде далі?!

Хоч Соняшник говорив лагідно і дружелюбно, проте помідор настільки був сердитим, що ніяк не хотів прийняти свого нового сусіда, і вирішив з ним більше не розмовляти. Так вони і росли далі: Соняшник все більше і більше тягнувся до сонця, його стебло товстшало і міцнішало, а Помідор тільки боязко озирався, чи не падає на нього тінь.

І все так і продовжувалось б далі, якби одного разу не сталося б неочікуване. Однієї дуже тихої і теплої ночі, раптом зірвався дуже сильний рвучкий вітер. Помідор затремтів від страху, намагаючись вберегти свої недозрілі плоди. Але вітер все посилювався, і коли Помідор відчув, що ще трішки, і не тільки його плоди, а й його самого вирве з корінням, він почув над собою голос Соняшника:

- Тримайся, друже, прихились до мене, я тебе захищу. Мій стовбур міцний, а коріння проникає дуже глибоко, мені не страшний вітер!

Для роздумів не було часу. Помідор відчайдушно схопився за того, кого до цього часу вважав своїм ворогом, бо тепер він став його рятівником.

Зійшло сонце, викриваючи усю руйнівну роботу нічного буревію. Але посеред городу, все ще обіймаючись, стояли неушкодженими маленький Помідор і високий міцний Соняшник.

Що ж, можливо і серед твоїх знайомих є ті, кого ти вважаєш недостойними бути твоїми друзями? Але Ісус вчить нас дружити з усіма, і нікого не відкидати. Адже ті, кого ти зневажаєш, можуть стати тобі надійними і вірними друзями. А такі друзі - найбільша цінність!

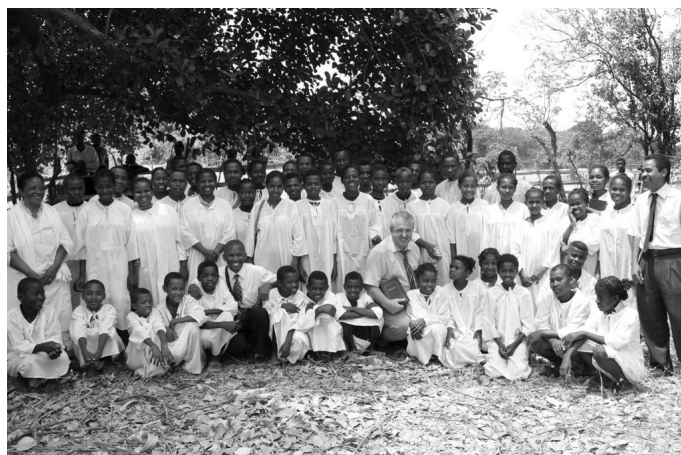
Завдання до картинки:

Спробуй пройти від стрілочки до центру соняшника

Остання сторінка

Африка, як вона є

„Голос Надії“ - газета Західної конференції Церкви Адвентистів сьомого дня.

Засновник - Церква Адвентистів сьомого дня. Свідоцтво про реєстрацію - РВ №345 від 4.10.2002 р.

Відповідальний за випуск - директор Відділу інформації ЗК Руслан Бабій babiy-rus@ukr.net

Редакційна колегія: Василь Чопик, Віталій Шевчук, Микола Рябенко, Руслан Бабій

Редактор, коректор, компютерна верстка і дизайн - Марія Власюк

Редакція залишає за собою право редагувати і скорочувати надіслані матеріали

Газета є некомерційним неприбутковим виданням, що видається і розповсюджується за пожертви

Адреса редакції: м. Львів, вул. І. Багряного, 36а, тел. 237-12-13. Для листування: 79041 м. Львів, а/с 6241

Друк: ФОП Прокопчук С.А.

Наклад 600 примірників